

Isus în pustiu

Domnul Isus, ca Om complet dependent, și satan, căpetenia acestei lumi, au stat odată față în față în pustiu. Această întâlnire a avut loc înainte ca Domnul să-Și înceapă slujirea publică. Satan intenționa să-L abată de la calea ascultării și dependenței de Dumnezeu. Dar Domnul a respins tot ce i-a oferit satan, iar satan L-a părăsit pentru o vreme, pentru a veni din nou la El la sfârșitul drumului Său, în grădina Ghetsimani, și a-I arăta sufletului Său grozăviile morții ca răsplată pentru păcat. Mai târziu, pe cruce, Domnul a zdrobit puterea lui satan și l-a nimicit complet.

Să aruncăm o scurtă privire asupra evenimentelor care au precedat întâlnirea din pustiu. Prin cel mai mare profet care s-a ridicat vreodată, Dumnezeu i-a îndemnat pe locuitorii din Ierusalim, Iudeea și întreaga regiune din jurul Iordanului să se întoarcă de pe calea necredincioșiei față de El, să se pocăiască și să se lase botezați de Ioan în Iordan. Mulți au răspuns la chemare, Dumnezeu lucrând în inimile lor; și Isus le-a spus, ca să zicem așa: „Voi mergeți pe calea cea dreaptă, și Eu voi merge cu voi”. Venind la Ioan, pentru a fi botezat și El, S-a unit cu oamenii care „și-au mărturisit păcatele”. În același timp, în lucrarea împlinirii „toatei dreptăți”, El l-a pus pe Ioan pe picior de egalitate cu Sine. Să observăm însă: El nu S-a unit cu păcatele celor care se pocăiau, ci cu lucrarea lui Dumnezeu în ei. Primul lucru bun într-un păcătos este conștientizarea faptului că nu este nimic bun în el.

Domnul a purtat păcatele noastre numai pe cruce, după cum este scris: „El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). El nu le-a purtat în grădina Ghetsimani, nici în oricare alt moment. Chiar și când se vorbește despre blestemul unei legi încălcate, acesta este asociat cu crucea: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe *lemn*»)” [Galateni 3.13]. În același timp, se putea spune despre Domnul: „care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă *fără pată* lui Dumnezeu” [Evrei 9.14]. În toată viața Sa pe pământ, El nu a făcut niciun rău, niciodată nu a fost vicleșug în gura Lui (Isaia 53.9). Astfel, El a putut să aducă o jertfă desăvârșită, fără pată, dreptății lui Dumnezeu. Dar apoi această dreptate a acționat cu El așa cum merita păcatul. Cine poate măsura asta? Cine poate uni aceste două lucruri? Și totuși, s-a întâmplat pe cruce, așa cum citim: „Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat, L-a *făcut păcat* pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” [2 Corinteni 5.21].

Citim în Ioan 3.21: „Cel care practică adevărul vine la lumină”. Dacă ar fi scris „cine face binele”, ar trebui să ne descurajăm cu toții. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!, noi nu suntem dependenți de a practica *ce este cel mai bun*, ci de practicarea *adevărului*. Dacă urmăm acest îndemn, vom găsi în inima lui Dumnezeu pentru noi tot ce avem nevoie. Lui Îi place „adevărul în omul dinăuntru” (Psalmul 51.6) și El îl găsește în oamenii care mărturisesc sincer: „În mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” [Romani 7.18]. Astfel, Domnul în bunătate S-a făcut odată una cu acei săraci care au venit la Ioan și și-au mărturisit păcatele, într-o bunătate care anticipa crucea, care urma să-i facă pe cei necurați la fel de potriviți pentru gloria Sa, așa cum era El Însuși. Cu crucea înaintea ochilor Săi, El a văzut în ei pe „sfînții și cei aleși” ai pământului, în care era toată plăcerea Sa (compară cu Psalmul 16.3).

Cu ocazia botezului Domnului, cerurile se deschid deasupra Lui și, pentru prima dată, are loc o revelare a Sfintei Treimi. Până atunci, Dumnezeu nu Se putea revela pe deplin. Acum însă Cuvântul Se făcuse trup. Coborât pe pământ pentru a-L revela pe Tatăl în întregime aici, Fiul lui Dumnezeu S-a întors apoi în glorie, dar nu înainte de a face curățirea păcatelor noastre. Cât

de plăcuți suntem acum înaintea lui Dumnezeu și cât de apropiați de inima Sa de Tată putem măsura prin faptul că Fiul este deja acolo, El care odată a trebuit să măsoare și să savureze pe cruce întreaga noastră îndepărtare de Dumnezeu.

Cerurile sunt deschise. Tatăl face cunoscută plăcerea Sa pentru Cel care tocmai a mărturisit prin faptele Sale despre acei oameni săraci, care și-au mărturisit păcatele: „în ei este toată plăcerea Mea” [compară cu Psalmul 16.3], iar Duhul Sfânt confirmă declarația Tatălui, coborând sub forma unei porumbei asupra Celui blând și smerit cu inima. Ce scenă: pe de o parte, omul căzut în toată stricăciunea lui, pe de altă parte, Omul desăvârșit, care Se mărturisește cu cel dintâi, și apoi Dumnezeu, care apare în gloria Sa și elogiază fapta lui Isus!

Dar nu putem trăi noi și astăzi ceva similar? Oriunde un păcătos convins sau un credincios smerit din cauza greșelii sale își mărturisește vina, acolo există „adevărul în omul dinăuntru”, iar Domnul Isus, „Același ieri și azi și în veci”, Se așază, ca să zicem așa, lângă amândoi și îi arată unuia puterea sângelui prețios, care în prezența lui Dumnezeu poate da o conștiință fără muștrare, iar pentru celălalt folosește „ligheanul” și „ștergarul de in” în sensul lor spiritual, pentru a restabili comuniunea cu Tatăl și bucuria în prezența Lui (Ioan 13.4,5).

Duhul a fost Cel care L-a dus pe Domnul „în pustie, ca să fie ispitit de diavolul”. Fiul lui Dumnezeu a trebuit să se întâlnească cu satan pentru a fi încercat în toate. După ce a petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți fără hrană printre animalele sălbatice, El a flămânzit. Aceasta i-a oferit lui satan ocazia de a-și arăta toată viclenia și șiretenia.

Am văzut că oamenii, care se mărturisesc a fi creaturi păcătoase și încărcate de vină, practică *adevărul*. Satan și acoliții lui acționează exact invers. În loc să-și arate deschis răutatea, ei se prezintă cu o aparență bună. „Satan se preface în înger de lumină. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății” (2 Corinteni 11.14). Așa s-a prezentat și aici înaintea Domnului; dar numai ultimele trei ispite ne sunt relatate.

Deja primul cuvânt, pe care îl rostește, îl caracterizează ca fiind „mincinosul”, în care nu este niciun pic de adevăr (compară cu Ioan 8.44.) „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu*”, spune el. Cu alte cuvinte: Tu ai aici ocazia să dovedești cine ești. De ce nu ai face-o? Ai postit destul. De ce ai fi *flămând*, dacă Tu ești Creatorul și Susținătorul universului? De aceea: „*Spune* ca pietrele acestea să se facă pâini”. — Satan încearcă, la fel ca în cazul primului Adam, să trezească în inima lui Isus neîncredere în bunătatea lui Dumnezeu. Dacă era Fiul lui Dumnezeu, cum a putut Dumnezeu să-L lase să aștepte atât de mult pentru satisfacerea nevoilor Sale umane?

Nimic nu conferă Cuvântului lui Dumnezeu un loc mai important decât răspunsul Domnului la această șoaptă malefică a vrăjmașului. *Ca Om ascultător și dependent*, a cărui voință putea fi pusă în mișcare numai prin cuvântul Tatălui, El Îl așteaptă. În loc să-și folosească puterea divină în avantajul Său, ceea ce pentru noi nu ar fi fost nici un model, nici o încurajare, El Se retrage în fața atacului lui satan în protecția Cuvântului atotputernic. Astfel, El păstrează terenul pe care poporul Său, Israel, l-a abandonat și, din această cauză, a suferit înfrângere după înfrângere. „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»”.¹ Flămând cum era, El aștepta un cuvânt al Tatălui care să-L determine să

¹ Este foarte semnificativ faptul că Domnul folosește exclusiv pasaje din Cartea a cincea a lui Moise (Deuteronomul) pentru cele trei răspunsuri ale Sale la ispitele lui Satan. Conținutul acestei cărți caracterizează într-un mod foarte special starea poporului Israel din acea vreme: voință proprie și neascultare, combinate cu un serviciu ceremonial exterior lipsit de putere. Deja când cartea a fost dată, Israel își dovedise neascultarea față de Dumnezeu în cele mai grave forme, și numai harul lui Dumnezeu care lucra în Moise îl făcuse pe acest om capabil

acționeze. Ce putea face satan în fața unei astfel de dependențe, a unei astfel de încrederi? Fiul Se odihnea conștient fiind că Tatăl Îi cunoștea toate nevoile și le va satisface la timpul potrivit. Astfel, Domnul ne-a dat dovada că Cuvântul face credinciosul dependent invulnerabil și invincibil în fața vrăjmașului.

Satan este învins. Și de noi el ar fi învins în orice moment, dacă am fi la fel de dependenți. Ah, noi ne refugiem mereu în propriile noastre resurse și nu așteptăm numai pe Dumnezeu! Aceasta este ceea ce îl face pe vrăjmaș să triumfe atât de des. Cele mai bune intenții și motive nu sunt suficiente. Vrăjmașul va învinge întotdeauna credinciosul care acționează numai din astfel de motive. În schimb, el nu a reușit niciodată să învingă un credincios care i s-a opus cu o ascultare simplă față de Cuvântul lui Dumnezeu.

În al doilea atac, satan citează chiar și un pasaj din Biblie și Îi cere Domnului să acționeze pe baza promisiunii conținute în acesta și care se referă la El Însuși. Într-adevăr, o înșelăciune subtilă și vicleană! Nu era oare Cuvântul lui Dumnezeu cel citat? Mai mult, un pasaj scris în mod expres pentru Mesia? Și nu era oare sigură promisiunea dată în el? Toate acestea erau adevărate, dar oare Dumnezeu spusese: „Aruncă-Te de pe Templu și Eu voi porunci îngerilor Mei să Te păzească”? O astfel de acțiune nu ar fi însemnat din nou să acționezi fără a avea o instrucțiune de la Dumnezeu? Da, mai mult decât atât: să acționezi pentru a-L pune la încercare pe Dumnezeu, dacă Cuvântul Său Se va împlini cu adevărat? Domnul răspunde, prin urmare, citând din nou din carte un pasaj care povestește cum Israel nu și-a îndeplinit responsabilitatea: „*Din nou* este scris: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău»”. Chiar dacă satan, în viclenia și arta sa de a răstălmăci, ar fi citat chiar Cuvântul lui Dumnezeu, Omul dependent nu putea și nu voia să-L ispitească pe Dumnezeu.

Prin răspunsul: „*Din nou este scris*”, Domnul ne dă un al doilea exemplu despre cum nu trebuie să ne lăsăm niciodată alungați din fortăreața noastră, nici chiar atunci când vrăjmașul ne prezintă în mod înșelător chiar Cuvântul. El a găsit și acum eliberarea deplină în ascultarea de Cuvântul din care El face o declarație clară și hotărâtă, care scoate la lumină utilizarea rea și abuzivă a Psalmului 91 de către satan. Să urmărim exemplul Lui și să nu ne lăsăm atrași în negocieri, ci să urmărim cu simplitate voia lui Dumnezeu exprimată în mod hotărât. Dacă este scris că *nu* trebuie să-L ispitim pe Dumnezeu, cum poate un alt pasaj să ne îndemne la contrariu?

„Din nou diavolul L-a luat pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și gloria lor și I-a spus: «Toate acestea Ți le voi da Ție, dacă vei cădea la pământ și Te vei închina mie»” În cartea Deuteronomul ni se relatează cum poporul Israel L-a părăsit pe Dumnezeu, L-a provocat la gelozie prin dumnezei străini și „a adus jertfe demonilor și nu lui Dumnezeu”. Domnul Isus, bazându-Se din nou pe această carte, îi răspunde diavolului: „Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»”. Dacă Israel a acționat în necredință și neascultare, El, ca Om dependent, ia locul slujitorului ascultător al lui Dumnezeu, care era gata să-Și îndeplinească slujba cu orice preț.

să vorbească încă o dată cu cuvinte atât de emoționante inimii și conștiinței poporului și să-i arate ce era potrivit pentru ei.

Dar, vai! Israel nu a arătat atunci nicio înțelegere pentru avertismentele slujitorului credincios al lui Dumnezeu, și în timpul Domnului Isus acest lucru a fost și mai puțin evident. Cu cât sentimentele iudeilor erau mai slabe, cu atât mai mult Isus simțea pentru ei, și este profund emoționant să-L vedem tocmai pe El, adevăratul israelit, care nu S-a abătut niciodată cu un fir de păr de la poruncile lui Dumnezeu, revelând singurul remediu pentru o perioadă de decădere: duhul unei ascultări simple, de bunăvoie și neclintite față de Dumnezeu și Cuvântul Său.

Încă un cuvânt despre această ultimă ispită. Născut în această lume ca Fiu al lui Dumnezeu, apărut ca Mesia și Împărat al lui Israel, Domnului Îi aparținea tot ceea ce I-a arătat satan. Vrajmașul le-a acaparat în mod ilegal, iar omul, în necredințioșia sa, l-a urmat. Dar Domnul Isus nu a vrut să le primească nici de la satan, nici sub unul dintre titlurile de mai sus. Dacă ar fi făcut-o, noi nu am fi putut deveni niciodată împreună-moștenitori ai Săi. Prin căderea în păcat și judecata lui Dumnezeu care a urmat, satan a dobândit putere asupra tuturor oamenilor, cu excepția Slujitorului desăvârșit. Numai Isus ar fi putut pleca liber. Dar El spune: „Iubesc pe Stăpânul Meu” – El a luat de bunăvoie locul slujitorului – „pe soția Mea” – „mireasa, soția Mielului” – „și pe copiii Mei” – „iată, eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” – „nu vreau să ies liber”. Așadar, în loc să-Și revendice dreptul de proprietate, El ia locul Fiului Omului suferind și nimicește pe cruce toată puterea vrăjmașului asupra noastră. Suferind judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, care a dat morții groaza ei și lui satan puterea lui asupra oamenilor, toată puterea s-a întors la El, Fiul Omului mort și înviat. Și după ce a terminat această lucrare minunată, care ne dă aceleași drepturi pe care le are El Însuși, El a intrat în cer și ne-a lăsat aici pe pământ, stând, ca să zicem așa, între cruce și glorie, pentru ca noi să fim martorii victoriilor Sale și să manifestăm o putere, pe care noi nu o avem, dar în care El, după cum este nevoie, lucrează pentru noi și în noi.

Titlul original: Jesus in der Wüste

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 186-195.